

20 Μαρτίου 1994: Μνήμη του δολοφονημένου αγωνιστή Θεόφιλου Γεωργιάδη

/ [Ιστορία - Εθνικά Θέματα](#)

- Γράφει ο Θεοφάνης Μαλκίδης

Ο Θεόφιλος Γεωργιάδης γεννήθηκε στις 9 Σεπτεμβρίου 1957, στην Ευρύχου της Κύπρου και δολοφονήθηκε τη 20η Μαρτίου 1994 στην ημικατεχόμενη Λευκωσία.

Πήγε στο δημοτικό σχολείο στη γενέτειρά του, τις τρεις γυμνασιακές πρώτες τάξεις στο τουρκοκρατούμενο Γυμνάσιο Νεαπόλεως και το 1975 αποφοίτησε από το Παγκύπριο Γυμνάσιο. Έως την τουρκική εισβολή η οικογένεια του έμενε στο κατεχόμενο προάστιο Τράχωνας, στα βόρεια της Λευκωσίας, και αμέσως μετά εγκαταστάθηκε ως πρόσφυγας στις ελεύθερες περιοχές.

Ο Θεόφιλος Γεωργιάδης υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στην 32α Μοίρα Καταδρομών με τον βαθμό του Εφέδρου Ανθυπολοχαγού και το 1981 αποφοίτησε από το τμήμα Πολιτικών Επιστημών του Πάντειου Πανεπιστημίου Αθηνών. Ως άριστος γνώστης της Τουρκικής γλώσσας και ιστορίας, το 1986 ανέλαβε τη θέση του υπεύθυνου Τύπου στο Τμήμα Τουρκικών Θεμάτων του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών της Κυπριακής Δημοκρατίας. Μίλησε σε εκατοντάδες εκδηλώσεις και συνεντεύξεις και δημοσίευσε πλήθος από άρθρα στον ελλαδικό, τον ελληνοκυπριακό και το διεθνή Τύπο, για τα δικαιώματα του Ελληνισμού, τη Γενοκτονία εις βάρος των Ελλήνων, τα Εθνικά ζητήματα, το Αρμενικό ζήτημα και

τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα των Κούρδων.

Από το 1988 μαζί με άλλους συναγωνιστές δημιούργησε την Κυπριακή Επιτροπή Αλληλεγγύης στο Κουρδιστάν, ήταν ενεργός συμπαραστάτης στους αγώνες των Απελευθερωτικού Μετώπου του Κουρδιστάν, του Εργατικού Κόμματος του Κουρδιστάν, του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού του Κουρδιστάν, επισκεπτόμενος τους χώρους εκπαίδευσης των Κούρδων μαχητών, ενώ ήταν μέλος της συντακτικής ομάδας του περιοδικού «Φωνή του Κουρδιστάν».

Το 1992, σχολιάζοντας τις συμφωνίες Μακαρίου-Ντενκτάς του 1977 για τη «λύση» του Κυπριακού, έγραφε «...πάνω στη βάση της εκδίωξης των 200.000 νομίμων κατοίκων της περιοχής, των ομαδικών τάφων πάνω από 6.000 σφαγιασθέντων ή πεσόντων της εισβολής και 1619 αγνοουμένων στηρίζεται τόσο το δίκαιο όσο και η βιωσιμότητα της λύσης αυτής».

Ο Θεόφιλος Γεωργιάδης πρωτοστάτησε στην προσπάθεια ανευρέσεως των αγνοουμένων, ενώ στη Λευκωσία, στο οδόφραγμα του «Λήδρα Πάλας» η φωτογραφία του συνοδεύεται από το κείμενό του πως «όσο ζω θα επιμένω ότι οι αγνοούμενοι βρίσκονται εν ζωή. Δεν θα δεχτώ να θαφτούν ζωντανοί κι αν χαθώ, η ψυχή μου από ψηλά θα αγωνίζεται γι' αυτούς».

Στις 12 και 13 Μαρτίου 1994, πήρε μέρος στη διοργάνωση του Διεθνούς Συνεδρίου των Βρυξελλών, στο οποίο όσοι συμμετείχαν καταδίκασαν την Τουρκία για Γενοκτονία, ενώ το πρωί της Κυριακής, 20ης Μαρτίου 1994, παρέδωσε προς δημοσίευση το τελευταίο κείμενό του με την ευκαιρία της γιορτής της Κουρδικής Πρωτοχρονιάς («Νεβρόζ»), η οποία είναι ταυτισμένη με την εξέγερση των Κούρδων.

Το ίδιο βράδυ δολοφονήθηκε έξω από το σπίτι του, αφού πυροβολήθηκε από κοντά πέντε φορές. Οι εκτελεστές, οι οποίοι στρατολογήθηκαν από την Τουρκία, δολοφονήθηκαν και αυτοί λίγες εβδομάδες αργότερα, σύμφωνα με επίσημη ανακοίνωση Κυπριακής Δημοκρατίας...

Υ. Γ. Ο Θεός με αξίωσε να γνωριστώ με όλη την οικογένεια Γεωργιάδη, ενώ μεταξύ άλλων παρουσίασα το βιβλίο της Ανθής, αδελφής του Θεόφιλου, για τον αγώνα του ήρωα. Είχε προηγηθεί η πρωτοβουλία μας για ονοματοθεσία, η πρώτη σε όλον τον Ελληνισμό, ενός δρόμου στην Αλεξανδρούπολη προς τιμήν του Θεόφιλου. Τα αποκαλυπτήρια της σχετικής πλάκας έγιναν από τον αείμνηστο φίλο και συνεργάτη, Ηλία Ευαγγελίδη, Δήμαρχο Αλεξανδρούπολης. Μπορεί να διαβάζεται ως πλεονασμός αλλά οφείλουμε να το γράψουμε πως ο Θεόφιλος Γεωργιάδης υπήρξε μία μεγάλη προσωπικότητα του σύγχρονου Ελληνισμού.

Ηρωική, ανιδιοτελής, αντιστασιακή, αγωνιζόμενη δίνοντας τη ζωή του για το μεγαλύτερο αγαθό: την Ελευθερία.

Αυτό ενέπνευσε και τους αγωνιζόμενους Κούρδους να δώσουν στα παιδιά τους το όνομα του ήρωα, να δώσουν το όνομα «Θεόφιλος Γεωργιάδης» στο σχολείο των παιδιών τους, αποτελώντας διαρκής υπενθύμιση ότι και το 1974 υπήρχε διεθνές δίκαιο και ότι και στην Κύπρο έγινε εισβολή!

Αθάνατος!